

Punkt, er der noget Galt deri! — Jeg kommer dernæst til det andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvad der ligger for. Lad os faae det klaret. Saa sagde det ærede Medlem fra Seire og vilde bevise, at det og det laa for, at han i sin Tid havde søgt for, at Hærløven ikke blev behandlet, da Forsvarsplanen ikke laa for o. s. v.; men dertil siger jeg, at hele denne Forklaring er fuldstændig urigtig. Jeg skal ikke opholde de Herrer med andet Bevis, end at vi have ladet Hærløven gaa fra os uden i mindste Maade at sammenbinde den med en Forsvarsplan; vi have ikke tilføjet nogen Paragraf, der gik ud paa, at denne Hærløve skulde være betinget af, at der forelaa en Forsvarsplan; men vi have, som sagt, uden nogenformelt Betingelse ladet Hærløven gaa fra os. Det er det positive Vidnesbyrd for, at vi ikke have hængt disse Sager sammen, men have turdet og kunnet behandle en Hærrævision uafhængigt af, hvorledes vi skulde tage imod en Befæstningsplan og Deslige senere. Og dette er ganske naturligt. Det ligger i den Grad i Sagens Natur, at det er mig forunderligt, at nogen Mand overhovedet kan føre en Debat om den Sag; thi vi have en eksisterende Hærløve, som vedbliver at eksistere, naar vi ikke faae en Revision, og man kunde lige saa godt sige, at Hærløvens vedvarende Eksistens er en Forudgriben, altsaa en Forudvedtagelse af en Befæstningsplan, som man kan sige, at en Revision af denne Hærløve er noget Saadant. (Udbrydelse af Chr. Ravn). Det ærede Medlem fra Mors gjør en Indvending, jeg veed ikke hvilken, jeg synes, han siger, at det er ingen Revision, vi her have for, ja, det maa han nærmere forklare, jeg skal ikke opholde mig ved den Slags Udbrydelse, som jeg ikke forstaar. Jeg indrømmer, at det, vi have foreslaaet, er i visse Retninger en Reduktion, men indeholder ogsaa i andre Retninger nogen Udvidelse, saa det Hele kan vel, trods vore forskellige Anskuelser paa forskellige Punkter, kaldes en Revision. Men jeg siger nu atter til de Herrer, der blande Befæstningsplanen ind med i dette Spørgsmaal: Jeg har godtgjort, at Folkethinget har taget sin Afstemning over denne Sag aldeles uafhængig af en saadan Plan, uden at hægte disse to Ting sammen. Det viser vore tidligere Vedtagelser, at vi have, det nytter ikke at negte det. Og jeg beder nu endvidere de Herrer — thi det gif de atter udenom, den Gang de talte —: Nævn os en eneste Paragraf i denne Lov, der giver Krigsministeren Bemyndigelse til at sætte Spaden i Jorden paa et eneste Sted i Landet for at reise Standsen eller nogen anden Befæstning eller til at udrede en eneste Skilling i den Hensigt. Nævn mig en eneste Paragraf, der gaar i Retning af Fæstninger her eller der ud over det nu Eksisterende. Men naar vore Forslag i og for sig have et saadant Indhold, naar de Herrer efter alle Forsøg ikke kunne paavise lige fra § 1 til

§ 100, eller hvor mange Paragrafer det nu er, at der findes nogenformelt Paragraf — jeg stiller mig paa Standpunktet af de Vædringsforslag, jeg har været med at stille, og som jeg forsvare — der har med Befæstninger at gjøre, og der ikke i disse Forslag gives Ministeren den stærkeste Bemyndigelse til i nogenformelt Retning at udrede en eneste Skilling udover, hvad selve Hærræorganisationen indeholder, og de Bevillinger, der knytte sig dertil, er det saa alvorlig Tale, at der lægges en Standse i den Paragraf, og en Befæstning i den anden o. s. v.? Ja, siger man, det staar i Anmærkningerne; men det stod jo ogsaa i tidligere Anmærkninger og i Betænkninger, hvor ogsaa den nuværende Ministers Navn stod, men det, at der meddeles Betænkning over noget helt Andet, kan dog ikke forhindre os i for Folkethingets Vedkommende endelig at vedtage en Hærrævision. — Dernæst komme vi til Spørgsmaalet om Forsvarsplanen. Naar Ministeren vil give en Forklaring af, hvad han forstaar ved sin Forsvarsplan, og ved, at den er billigt af Folkethinget, saa vil han kunne give en saadan Forklaring af selve Forsvarsplanen, at han faar ubetinget Ret i, at ikke blot en enkelt Del af Folkethinget men hele Folkethinget har billigt hans Forsvarsplan. Dersom den hittede Ministers Forsvarsplan bestaar deri, at vi maa være forberedte paa at koncentrere vore Stridskræfter paa eet Sted, og dersom han gaar ud fra, at dette Sted, navnlig i et vist tænkt Tilfælde, nemlig forsaavidt som Fjenden er os overlegen saavel til Lands som til Vands, vil blive Sjælland — og det er i denne Forstand, at jeg tager det —, saa tror jeg, at den hittede Minister har Ret til at sige, at i denne Forstand har ikke blot en enkelt Del af Folkethinget men hele Folkethinget i alle de sidste Aar været fuldstændig enigt med Ministeren (Berntsen og B. Christensen: Nei, Nei.). Saa, det ærede Medlem fra Bogenfæ (Berntsen) og det ærede Medlem fra Middelfart (B. Christensen) skal jeg siden give Svar. Dersom Ministeren derimod gaar videre og siger, at man har delt hans Tro paa, at, naar Koncentrationen fandt Sted paa Sjælland, kunde Forsvaret i første Linie ikke føres med den fornødne Kraft, saa kan ganske vist et Flertal have en anden Anskuelse derom, og gaar Ministeren fremdeles videre og mener, at i saa Tilfælde er et befæstet Kjøbenhavn den uundgaaelige Følge deraf, og altsaa ogsaa billigt, saa siger jeg, at i den Henseende vilde Ministeren ikke have Ret, thi der er ikke ved nogen Udtalelse fra det tidligere Flertals Side givet Ministeren Anledning til en saadan Udvidelse af sin Forklaring af Folkethingets Stilling. Det forekommer mig, at en æret Taler (Holstein-Debreborg) udtalte, at jeg havde anbefalet et selvbefæstet Kjøbenhavn; men dette maa ligge i det ærede Medlems Fantasi. Jeg skal i saa Henseende henvisse til mine Ud-